

Mina år i redaktionen för Sool-Öen

ULLAS ARNE ANDERSSON

De åren började strax före jul 1993. Det var på julmarknaden som då anordnades i Prästgården. Den var som vanligt välbesökt. Det var ju en träffpunkt före julen, dit kom både unga och gamla. Då fanns kaffe för många pratsugna och där träffades många som inte setts på ett tag. De som ville fick komma in i prästens boning och dricka kaffe vilket inte var så vanligt. Dit kom Helmer Nilsson, som länge varit en drivande kraft i boken Sool-Öen, och sa att jag skulle komma och råkas. Han sa alltid råkas, inte träffas eller mötas utan råkas, på torsdag efter trettondagen kl. 7 hos Gudrun Bråmås. Jag blev både förvånad och hedrad över att få en så fin förfrågan. Inte hade jag väntat mig ett sådant erbjudande. Jag tackade ja av ren nyfikenhet. En stund senare, då vi hade gått till Johnsons hemslojd, mötte jag Gudrun som kom med samma förslag. De hade tydligen kommit överens i redaktionen om att tillfråga mig.

Då jag kom hem efteråt frågade jag mig om jag hade något att tillföra, och några tankar lyckades jag väl komma på. Jag for då dit, nyfiken som jag blev. Där var de erfarna skribenterna och tre nya. Jag tänkte då på hur det kunde gå med så många nya i redaktionen. Vad jag kunde förstå, så hade de nog valt bland de möjligheter som fanns. De nya som blev med var Sara Markus-Jansson, Anna-Britta Svensson och så jag. De båda andra hade ju sen lång tid erfarenhet av

Ullas Arne säljer Sool-Öen på Hembygdsgården. Foto: Torbjörn Nääs

föreningsliv och av att vara med på många håll med olika bestyr. Men jag, skulle jag klara det? Kunde jag komma på något. Visserligen hade jag bidragit till boken tidigare, men bara någon enstaka gång med fotografier eller något litet i skrift. Jag kom ganska omgående underfund med att det var både intressant och lärorikt att delta i bokens tillkomst. Sen gällde det att komma på artiklar att skriva. Allt kan inte komma på en gång, men jag hade flera grannar som var riktiga yrkesmän av den gamla och kunniga stammen, och en hel del funderingar kom jag på. Jag började leta i gömmorna bland kort och anteckningar jag gjort genom åren. En del gamla berättelser hade jag, och mina minnen från vandringar i skog och mark kunde vara intressanta att ta del av, tänkte jag. De saker jag kom att skriva om mest, blev växterna i markerna omkring byn där jag växte upp och omgivningarna här omkring. Att skriva om sådant som hände i barn- och ungdomsåren är för ungdomen idag något de betraktar som sagor eller rena fantasier.

Mina minnen från fåbodlivet är inte så många, vi slutade flytta djuren till fåboden första åren på 1950-talet då jag inte var så gammal. I den åldern fastnar inte så mycket. Jag var nog mest arg för att jag inte fick ränna runt bland de andra barnen i fåboden och vara med i deras lekar. Det var ju mycket viktigare att lära sig arbetet i fåboden. Det är mest berättelser som jag fått från mina mostrar; vad de var med om i flera fåboddar som jag minns.

Det finns inte så många kvar av dem som var med om det strävsamma liv som var då och som vill berätta om det, flyttning till fåboddar och med all den slätter de fick vara med om på alla de olika åkrarna i bygden. Minnen från »Faster Karin« och den gammeldags *Soldmat* hon gjorde och bjöd oss på smakar gott än. Det blev många trevliga sammankomster där vänner och bekanta fick vara med och smaka på den gammeldags maten. Det diskuterades om artiklarna som kommit in, ibland så många att vi fick låta några stå över tills nästa bok.

Ni som är uppväxta här i bygden; spara inte de minnen som ni har från ungdomsåren bara inombords. Berätta för oss andra om era äventyr och om både mat och dryck. Jag tror att fler minns och får fram ett leende när de minnena kommer fram. Rota fram de minnen som finns från far- och morföräldrar och sätt ihop dem till en berättelse så att fler kommer sig för att berätta minnen. Det brukar komma fram sådana tankar när gamla fotoalbum kommer fram.

Det är då inget farligt att börja medverka i Sool-Öen. Om jag kunde få vara med i så många år, så kan många fler vara med. Många artikel-förslag har jag hört men få vill delta som skribenter. Kom med alla nya skrivare! Ni behövs för att få ut många fler berättelser liknande dem som jag fått ta del av genom åren.

Ullas Arne